

גָּלִיְוָרֶת לְעִוּז בְּפִרְשָׁת דְּשִׁבּוּעַ
עֲרוֹכִים בַּיָּדֵי נָחָמָה לִיבּוּבִיץ - הַשְׁנָה הַשְׁמֻוֹןָה עֶשֶׂרָה.

רִיקָּהָל (חַשִּׁימִיט)

לִיהְיָה א - ג.

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צָוָה ה' לְעַשְׂתָּם אֲוֹתֶם.

הַמְּלָבִּיִּים מִקְשָׁהוּ יְפָלָא מֵאָדָם, אֵיךְ אָמַר שְׁצָוָה ה' לְעַשְׂתָּה, חַלְאָה הַצּוֹזֵר דָמָה
שְׁהָרָא שָׁלָא לְעַשְׂתָה מְלָאָכָה בְּשָׁבָת - אֵינוֹ "לְעַשְׂתָה", רַק שָׁלָא
לְעַשְׂתָה?

זִיסְבָּא אֶחָד חַמִּיתָתוֹן

בָּ. בָ, שְׁשָׁה יִמְיָס חַעַשָּׂה מְלָאָכָה וּבְזִים חַשְׁבִּיעִי יִהְיֶה לְכָם קְדָשָׁ
שָׁבָת שְׁבָתוֹן לְה'.

רְשִׁימִי דָה שְׁתַח יִמְיָס: הַקְּדִים לְהַמְּלָאָכָה שְׁבָת לְאָזְוִי מְלָאָכָה הַמְּשֻׁכָּן
לְוָמַר שְׁאַגְנוּ דָוָחָה שְׁבָת.

חַעַשָּׂה לְדִבְרֵי רְשִׁימִי אֵלֶה אָמָו וְאַבְיוֹ תִּירָאוּ וְאֶחָד שְׁבָתוֹן חַשְׁמָרוּ

בְּשִׁימִי דָה וְאֶחָד שְׁבָתוֹן חַשְׁמָרוּ: סְמוּךְ שְׁבָת לְמַזְרָא אָב לְוָמַר אַעֲפָה שְׁהַזְּהַרְתִּין
עַל מַזְרָא אָב, אָמַר לְךָ: "חַלְלָאתְךָ הַשְּׁבָת" - אַל
חַשְׁמָעַ לוּ, וְכֵן בְּשָׁאָר כָּל הַמְּצֻוֹת.

1) לְכָאָרָה דִבְרֵי רְשִׁימִי פָה וּשְׁם: סְוּחָרִים אֵלֶה אֶת אֶלְתָה.
מַהְיֶה הַסְּתִירָה?

2) כִּי־צָדְקָה לִיטְבָּא אֶחָד הַסְּתִירָה?

גָ. וּבְזִים חַשְׁבִּיעִי יִהְיֶה לְכָם קְדוּשָׁה שְׁבָתוֹן לְה'.

אַבְּרָבָנָאֵל מִקְדִּים לְפִסְכּוֹנוּ:

לְפִי שְׁצִיוֹה יְחִי עַל עַשְׁיָת הַמְּשֻׁכָּן וְכָלְיוֹ, שְׁהִיא מוֹרָה עַל דְבָרוֹת הַיְחִי
וּשְׁרוֹחַ שְׁכִינָתוֹ בְּאוֹתָה, הִיא אָפָר שִׁיחָזֶב אָדָם, שְׁהַפּוּעַל הַחֹוָא הַיְחִי יְחוֹר
בְּכָבֵד מִכָּל הַפְּעוּולוֹת הַתּוֹרִיוֹת, וְכֵל שְׁכָן מִתְחַבֵּיתָה בְּשָׁבָת, לְפִי שְׁלָמָות
כָּל דְּבָר הַוָּא - בְּפָעָולוֹת, וְהַמְּעָשָׂה הַוָּא - יְחִירָה שְׁלָטָם מִתְשִׁבְתָּה וְהַמְּנוֹחָה, וְכֵל שְׁכָן
הַמְּעָשָׂה הַגְּכָבָד, וְהַקְּדוּשָׁה הַזָּה: וְאָוָלִי - מְפַנֵּי זָה - יְבָאוּ יִשְׂרָאֵל לְמַשּׁוֹב
שְׁמָלָאָכָה הַמְּשֻׁכָּן חַדָּחָה אֶחָד הַשְּׁבָת, מְצַרְף עַל הַיּוֹתָה הַמְּעָשָׂה יְחוֹר מְעִיד עַל
הַאֱמֹנוֹנָה מִמָּה שִׁיעַד עַל יְהוָה הַבִּיטָול (בִּיטָול מְלָאָכָה) וְהַשְׁבִּיתָה מִן הַמְּלָאָכָה, -
כִּי הַמְּעָשָׂה הַיָּא מַצִּיאָוֹת וְהַשִּׁבְתָּה - הַעֲדָר, וְחַמְצִיאָוֹת הַיָּא עֲדָות יְחוֹר
(=יְחוֹר חַזְקָה, יְחוֹר נְרָאִית וּמְרוֹבָשָׁת) מִן הַהְעֲדָר. וְלֹכְן יָמַר הָאוּמָר,
שִׁיסְפִּיק מְלָאָכָה הַמְּשֻׁכָּן לְהַעֲיר וּלְהַעֲיִד עַל חִיּוֹתָו יְחִי, שְׁוֹכֵן בְּחַוּבָנוּ וְשְׁחוֹא
בּוֹרָא הַעוֹלָם, וְשְׁהַכֵּל הַס נְבָרָאֵיו, - וְלֹא נְאַטְרֵךְ עוֹד לְשִׁבְתָּה (=לְשִׁבְתָּה
הַשְּׁבָת) לְהַעֲיִד עַל הַדְּבָר הַזָּה עָצָמוֹ. הַנָּהָמָפְנִי זָה אָמַר ה' לְמַשָּׁה, טִיאָמָר
לִיְשָׂרָאֵל: "אָרֶךְ שְׁבָתוֹן חַשְׁמָרוּ", רְצֹונָו לְוָמַר: עַם הַיּוֹתָה הַמְּשֻׁכָּן
דְּבָר קְדוּשָׁה וְגַכְבֵּד לְפָנֵי, עַם כָּל זָה אַתָּם לֹא תְדַחֵוּ אֶת הַשְּׁבָת מִפְנִיחָה,
אַבְלָה חַשְׁמָרוּ אֶתְהָה.

אַבְּרָהָם יְהוָשׁ הַשְּׁל בְּסֶפֶרְוּ (בְּאַנְגָּלִית) "יְהַבְּתָה וּמְשֻׁמּוֹתָה לְאָדָם בְּזַן זְמַנְנוּוּ"

(חַמְצִיאָת דְּעִיּוֹנוֹתָיו בְּפֶרֶק הַרְאָשָׁוֹן)
כָּל אַזְוִילִיְזָאַצְיָה סְכִינָה שְׁאַיְפָחָה לְגַנְחָה אֶת הַחַלְל, לְשָׁלוֹת בְּחַלְל, לְחַגְדִּיל
אֶת מִסְפָּר הַעֲצָמִים הַשִּׁיכִים לְגַנְוָה הַמְּמַלְאָכָה אֶת הַחַלְל, לְחַרְבוֹת אֶת הַיִשְׁחָזָן.
הַחַזָּופָ מִקּוֹם, לְהַרְבּוֹת אֶת רְכּוֹשָׁנוּ וּבְשְׁלָטוֹן - וַיְחִידֵר עַם זָה לְבָרוֹחָ מִפְנֵי הַזָּמָן.
רוֹצִים אָנוּ לְהַרְבּוֹת אֶת רְכּוֹשָׁנוּ וּמְפַסִּידִים אָנוּ בְּחוֹזְקֵינוּ. וְהַלָּא לֹא
כְּמוֹתָם וְאִיכְזָחָת שָׁלַחַ העֲמִים אֲשֶׁר בְּרִישָׁוֹתָנוּ מְגַבְּרִים אֶת עַצְמַת הַזִּיתָן,
אֶלָּא שְׁעוֹת וּדְרַגְקָפָה הַס שְׁבָתָם קְוֹנִים. אָנוּ אֶת עַוְלָמָנוּ. חַיָּדָות
מְעוֹנִינָה יְתוּר בְּזַמָּן מְאֹשֶׁר בְּחַלְל.

הַמְּלָה 'קָדוֹשׁ' אֶחָד הַמוֹשָׁגִים הַחַשְׁוֹבִים בַּיּוֹחָר בְּתּוֹרָה. הַמִּיאָגִים אֶת
סְוּדָה וְחוֹדוֹ שְׁלַאֲלּוּקִים - מַופְעִיה לְפָאַשּׁוֹבָה בְּסֻוףְ מַעַשָּׁה בְּרָאִית, וְלֹא
הַתִּחְיָסָה לֹא לְחָר וְלֹא לְמַזְבָּחָה וְלֹא לְשָׁוֹט עַדְגָּם מִן הַעֲצָמִים שְׁכָבָרָאֵו. וְלֹא
נִקְבַּע שָׁוֹם מִקּוֹם מִן הַמְּקוֹמוֹת לְהַיּוֹת קָדוֹשׁ, אֶלָּא מִה פָּאַמְּרָ שָׁפָ?

בָּרוּ בָ' גָ' וַיְבָרֵךְ אֶלְקִים אֶת יוֹם הַשְׁבִּיעִי וַיִּקְרַד אֶתְהָה.

רְחוֹקָה הַיָּא חַפִּישָׁה זוּ מִכָּל הַמִּיחָלוֹגִיּוֹת, שְׁהָרִי בְּכָל אַוְתָן אַפְוָנוֹת

(ויקחן תש"ט)

ודעותיו היו מסוימים מעה ברוחה, בוגנות כוורתה - בקביעות מקומות קדושים, הר או מעיין, עץ או גיא; ואילו חורচנו לא קידשה את המקומות, כי אם את הזמן, את השבח. בבריאות עולם רק קדושהacha צקבנה, והיה קדושת הרים. לאחר זמן, לפני שניתנה תורה לעם הנבחר, נדרש עם זה להיז Ach "טמלכת כהנים וגוי קדוש"; ורק לאחר שנכשל העם הזה ודרש אלהים אשר יראום בעיניبشر ונגטמאו בעגל, אז ניחן להם - לבב ילבכו אחריו התהווג - גם מקום קדוש והושמו בו בלילה למן יוצלו לעבוד את ה' בטהרה, וגם זה ניחן אף לחישות המשכן לאלה. ורבות הוד�ש במדרשים, שלא ניחן להם האzo לבנות את המשכן אלא לאחר שנכשלו בעגל, ועלא גיחן להם אלא מפני שדרוש היה להם מחוץ חולשתם.

1) מה היה השאלה שאברבנאל עוננה עליה?

2) היה בדברי השל תשובה לאותה שאלה או לשאלת אחרת?

3) היכן הרמז בכתובים ש"ניחן לישראל מקום קדוש" רק לאחר מכן שנכשלו בחטא העגל, ולא פרשיות חרומה תזכה קודמות לפ' כי חטא שבת מסופר חטא העגל?

ל. שחת ימים שעשה מלאכה וביום השבעי יהיה לכם קדש שבת שבתו לך, השותה שמוח כ' ט. : שחת ימים שעבד ועשית כל מלאכתך

"... כב' יב : שחת ימים שעשה מעטין
... לא" טו : שחת ימים עשה מלאכה
... " לה' ב : שחת ימים עשה מלאכה

הסביר את השנויים שבין הפעלים שבפוסקים מחרע העניים הנדרשים במקומות השווים!

או לא חבערו אש.

רשbam ד"ה לא חבערו

לפי שבבים טובים כתיב "אשר יאכל לכל נפש זו לבדו יעשה לכמם" ושם הורתה הבערת אש לאபוק ולבלש, אבל בשבת כח (שם' טז' כב') "את אשר תאפו אפו" - מבועוד יומם. וזה אשר חбелו בשלו, ולכן מזהיר כי בשבת לא חבערו אש ל מלאכת אוכל נפש, וכל שכן שר מלאכה שאסורים אפילו ביום טוב.

חנקוני ד"ה לא חבערו אש

לפי פשטו זההיר על הבערת יותר משאר מלאכות, לפי שאיןה נראית מלאכה.

ספורנו ד"ה לא חבערו אש.

או"פ שהဟגרה בעאממה היא קלקל על הרוב, מכל מקום בהיותה כלל המלאכות או לרובן היא אסורה בשבת.

1) מה קונה לשלהם?

2) מה ההבדל בין חשיבותיהם?